

tiste Domstole i Spørgsmaalet om, hvad der er Arbejdsløshed uden egen Skyld, eller med egen Skyld. Det er ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejdsløshed er en Ulykke, det her drejer sig om, thi det erkender man, men Spørgsmaalet er: Paa hvilken Maade kan man fra det offentlige Side virkelig uden at komme ind paa Afveje, træde hjælpende til i dette Tilfælde, og der staa vi andre, som ikke netop specielt give os af med dette Spørgsmaal, opmærksomt lyttende til, hvad der kan fremkomme fra ærede Medlemmers Side, som specielt have gjort disse Spørgsmaal til deres Livsopgave; men vi vente ganske vist noget positivt og lade os ikke nøje med en Anvisning paa at lade Fagforeningerne faa Statens Benge. Til Slutning maa jeg ganske i Almindelighed bestride, det ærede Medlems Paastand om, at Lovgivningsmagten kun ønsker at vælte Byrderne over paa de arbejdende Klasser. Det kan jo ikke nytte lige over for det ærede Medlem at bestride det, thi han vil dog vedblive at paastaa det, men der er intet Bevis ført og kan intet Bevis føres for det. Tværtimod kan der føres Bevis for det modsatte. Det ærede Medlem vil maaste paastaa, at Stat paa Brandevin og bairisk Ol repræsenterer særlig Stat paa den arbejdende Klasse, men det ærede Medlem vil, naar han vil være retfærdig, heller ikke bestride at dette Spørgsmaal kan ses fra andre Sider. Det er ingenlunde, fordi man i og for sig ønsker, at den arbejdende Klasse skal komme til at staa mere der igennem, det er selve Spiritusforbruget, som der er Spørgsmaal om, og ikke, hvem der i og for sig bruger det, ligesom jo ogsaa store Mængder af Arbejderklassen paa ingen Maade nyder Spiritus. At der paa Toldomraadet kan være enkelte Punkter, hvor Staten efter Sagens Natur maa komme til at tynde paa det almindelige Forbrug, er af den Slags Ufuldkommenheder, som vi træffe saa ofte, men at der skulde være en Tendens i selve Stattelovgivningen til at vælte Byrderne over paa den menige Mand, det er en fuldstændig ubeføjet Paastand. Naar Lovforlaget om en Indkomst- og Formuestat fastsætter et bestemt Skatteminimum, som netop hovedsagelig vil fritage de arbejdende Klasser, i alt Fald Daglejerklassen, fra al Stat, naar vi ogsaa allerede nu have bestaaende Stattelove, s. Eks. Luksusafgifter, Ejendomsafgifter og Stempelafgifter, som ere paalagte ganske anderledes i Førvær af den mindre Mand, end over for de mere bemidlede Samfundsklasser, kan det ærede Medlem paa ingen Maade paastaa, at der er Tendenser oppe i Lovgivningsmagten i Retning af at

vælte Byrderne over paa de arbejdende Klasser. Det er der aldrig ført noget Bevis for.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg vil blot over for den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtale min Forundring over, at han har forstaaet mig saaledes, at jeg vilde nægte, at Samfundet havde en Pligt til at understøtte Individet paa den Maade, at man skaffede ham det nødvendige Underhold. Det er en mærkelig Opfattelse af en Indenrigsministers Udtalelse, da Indenrigsministeren jo har hele det offentlige Fattigvæsen under sig, og det er selvfølgelig aldrig faldet mig ind. Det er klart nok — vi have Bestemmelsen i Grundloven, og den gaar jeg ikke bort fra —, at Samfundet har en Forpligtelse til, naar den vedkommende er i Trang, at skaffe ham den fornødne Hjælp imod at han, — som der ogsaa staar i Grundloven — underkaster sig de Forpligtelser, som Lovgivningen foreskriver. Men det er dog vel ikke det, de Herrer ville naa gennem deres Forslag, at de ville have Understøttelse for gennem Fagforeningerne at kunne hbe de paagældende Fattighjælp med Fattighjælpsens Virkninger. Det, de ville, er noget ganske andet, de ville kun give en Understøttelse til de arbejdsløse, og jeg antager dog, at Meningen har været den, at den gives til dem, uden at det undersøges, om de i og for sig leve i Trang. Det er vel en fremmed Tanke for Fagforeningerne, at man bestemmer sine Strejkeunderstøttelser eller Arbejdsløshedsunderstøttelser af, at vedkommende er, hvad man i fattigvæsenensmæssig Forstand falder trængende. Der havde de Herrer vistnok Ligheden saaledes, at hvis Arbejdsløshedsvilkårene ere ens for de forskellige, ere de ogsaa lige til at faa Understøttelser. Og hvad Virkningen angaar, er der jo slet ikke Tale om, at den Understøttelse, hvorom der her er Tale, skulde drage nogen som helst Virkning efter sig med Hensyn til Individets borgerlige og politiske Retstillig. Hele Spørgsmaalet om Samfundets Forpligtelse til at yde Fattighjælp, har jeg holdt ude, og saaledes har jeg slet ikke forstaaet det foreliggende Forslag. Det er en helt anden Understøttelse, der foreslaas ydet, en Understøttelse, jeg netop har karakteriseret derigennem, at jeg kaldte det Vederlæg. Udbytte for det Arbejde, der ikke har kunnet præsteres, fordi de paagældende ikke have kunnet skaffe sig det. Saaledes troede jeg, at Tanken var med det foreliggende Forslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Jensen [Kjøbenhavns 10de Valgkreds]):